

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/54/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622010366
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5622010366.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Štefana Tomáša, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. septembra 2023 odvolanie obžalovaného K. Y. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/78/2022 zo dňa 20.2.2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. Y. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/78/2022 zo dňa 20.2.2023 bol obžalovaný K. Y., nar. XX.X.XXXX v Z. H., trvale bytom G. XXX/X, Z. H. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

hoci bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 9P/10/2018 zo dňa 14.2.2018 zaviazaný platiť mesačne výživné na svoje deti Y. Y. (nar. XX.X.XXXX) a K. Y. (nar. XX.XX.XXXX), na každého po 100,-Eur vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám ich matky F. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z. P., Y. O. XX/XX, okres Z. H. a táto povinnosť mu vyplýva i zo Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, od mesiaca február 2019 do 20.2.2023 okrem mesiaca marec 2019, kedy zaplatil na výživnom 70,- Eur, mesiacov máj 2019 až október 2019, kedy zaplatil na výživnom po 200,- Eur za každý mesiac, mesiaca december 2019, kedy zaplatil na výživnom 180,- Eur, mesiaca marec 2020, kedy zaplatil na výživnom 200,- Eur, mesiaca apríl 2020, kedy zaplatil na výživnom 150,- Eur, mesiacov jún 2020 a júl 2020, kedy zaplatil na výživnom po 200,- Eur za každý mesiac, mesiaca september 2020, kedy zaplatil na výživnom 140,- Eur, mesiaca december 2020, kedy zaplatil na výživnom 100,- Eur, mesiaca marec 2021, kedy zaplatil na výživnom 170,- Eur, mesiaca apríl 2021, kedy zaplatil na výživnom 200,- Eur, mesiacov máj 2021 a jún 2021, kedy zaplatil na výživnom po 100,- Eur za každý mesiac a mesiaca júl 2021, kedy zaplatil na výživnom 200,-Eur, si túto povinnosť neplnil pravidelne a v plnej výške, hoci ako živnostník príjem mal a 12.5.2019 bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie pre nespokojnosť a za uvedené obdobie dlhuje na výživnom matke detí F. J. sumu vo výške najmenej 6.590,- Eur.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok a 8 (osem) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný K. Y. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to proti všetkým výrokom rozsudkom. Písomné vyhotovenie rozsudku obžalovaný osobne prevzal dňa 12.4.2023 (doručenka na č.l. 146). Do konania verejného zasadnutia obžalovaný písomné zdôvodnenie odvolania súdu nedoručil. V tejto súvislosti krajský

súd poznamenáva, že zdôvodnenie podaného odvolania je právom, nie povinnosťou obžalovaného. Obžalovaný, pokiaľ by mal záujem zahlásené odvolanie zdôvodniť, na uvedené mal dostatok času od doručenia rozsudku.

Obžalovaný sa na verejné zasadnutie konané pred krajským súdom o jeho odvolaní osobne nedostavil a neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil, ani nepožiadal o jeho odročenie na iný termín. Krajský súd konštatoval splnenie zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný bol riadne a včas upovedomený o termíne verejného zasadnutia a v rámci upovedomenia o termíne verejného zasadnutia bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti (upovedomenie na č.l. 148 spisu). Nebola zistená žiadna zákonná prekážka pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného, a to ani v zmysle § 293 ods. 6 Tr. por. Súčasne, ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil, nepožiadal o odročenie verejného zasadnutia na iný termín a neoznámil žiaden vážny a ospravedlniteľný dôvod, ktorý by mu bránil v účasti na verejnom zasadnutí. Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol verejné zasadnutie vykonať v neprítomnosti obžalovaného.

K riadnemu a včasnému upovedomeniu obžalovaného o termíne verejného zasadnutia krajský súd považuje za potrebné osobitne poznamenať nasledovné:

Upovedomenie o termíne verejného zasadnutia bolo obžalovanému v zmysle zákona doručené riadne a včas. Upovedomenie mu bolo doručované na adresu G. č. XXX, okres Z. H., ktorú obžalovaný uviedol ako adresu na doručovanie písomností (č.l. 14). Upovedomenie bolo obžalovanému doručené prostredníctvom pošty náhradným spôsobom podľa § 66 ods. 3 Tr. por. dňom 18.9.2023 (zásielka na č.l. 147). Obžalovaný mal riadne zachovanú zákonnú lehotu na prípravu verejného zasadnutia.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným K. Y. bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, proti výrokom rozsudku, proti ktorým je prípustné, avšak nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie (pred vyhlásením dokazovania za skončené ani obžalovaný, ani prokurátor nemali návrhy na doplnenie dokazovania) a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného K. Y. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje (nakol'ko rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jednotu, pri existencii riadne odôvodneného rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorého argumentáciou sa odvolací súd stotožňuje, nie je dôvod v rozhodnutí odvolacieho súdu opakovať dôvody prvostupňového rozhodnutia).

Odvolaciemu súdu nie sú známe konkrétne dôvody odvolania obžalovaného, nakoľko obžalovaný po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a po poučení o práve podať proti nemu odvolanie, len stručne uviedol, že zahlasuje odvolanie. Zahlásené odvolanie následne nezdôvodnil, hoci na uvedené mal dostatok času a bolo mu aj riadne doručené písomné vyhotovenie rozsudku, v ktorom je uvedená argumentácia súdu, na základe ktorej obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby a uložil mu trest. Aj na tomto mieste však krajský súd pripomína, že zdôvodnenie odvolania je právom, nie povinnosťou obžalovaného.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie (v tomto smere obžalovaný, ani prokurátor pred vyhlásením dokazovania za skončené nemali návrhy na doplnenie dokazovania). Jednotlivé dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané, pričom sa nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré súd prvého stupňa poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov (výpovede obžalovaného, svedkyne, listinné dôkazy), ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný K. Y. spáchal žalovaný skutok prečinu zanedbania povinnej výživy na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný K. Y. spáchal žalovaný skutok v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný K. Y. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný zo spáchania žalovaného skutku. V rámci svojej obhajoby spochybňoval dĺžnu sumu výživného, na svoju obhajobu ďalej uvádzal, že výživné nemohol platiť vzhľadom na nedostatočný príjem, výdavky, ktoré mal, nepriaznivý zdravotný stav a tiež mu nevyplatili všetky peniaze, ktoré zarobil. I napriek uvedenému je obžalovaný zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy bez akýchkoľvek vážnejších pochybností usvedčovaný skutočnosťami zistenými z výpovede samotného obžalovaného, ako aj výpoveďou matky maloletých detí svedkyne F. J. a listinnými dôkazmi, ako na tieto v podrobnostiach poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Obžalovaný K. Y. je otcom maloletých detí dcéry Y. Y., nar. XX.X.XXXX a syna K. Y., nar. XX.XX.XXXX, ktorí vzhľadom na svoj vek nie sú schopní samostatne sa živiť, čo preukazuje aj rodný list maloletých. Obžalovaný má nepochybne ako otec zákonnú vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom, ktorá aj bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 9P/10/2018 zo dňa 14.2.2018, ktorým bol obžalovaný zaviazaný prispievať na výživu svojich maloletých detí sumou 100,- Eur mesačne na každé dieťa, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, vopred, do rúk matky maloletých F. J.. Takáto výška výživného aj aktuálne zodpovedá oprávneným potrebám maloletých, ako aj schopnostiam a možnostiam obžalovaného (obžalovaný má živnosť v oblasti stavebných prác a vzhľadom na všeobecne známe skutočnosti aj súdu, v tomto odbore podnikania možno konštatovať, že je v možnostiach obžalovaného dosiahnuť mesačne príjem v takej výške, aby si mohol riadne plniť vyživovaciu povinnosť na každé maloleté dieťa vo výške 100,- Eur). Obžalovaný o zníženie výživného

súd nepožiadala. Okresný súd správne ustálil obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným od februára 2019, táto skutočnosť vyplynula jednak z výpovede matky maloletých detí, ako aj ňou preukázaných platieb výživného obžalovaným a obžalovaný si vyživovaciu povinnosť riadne neplnil až do vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa v tejto trestnej veci v prítomnosti obžalovaného dňa 20.2.2023 (v súvislosti s ukončením obdobia neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným krajský súd poznamenáva, že odvolanie bolo podané len obžalovaným, v jeho prospech, a teda nie je možné prípadné ďalšie predĺžovanie obdobia neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným, čo by bolo v neprospech obžalovaného). Platby, ktoré obžalovaný v priebehu tohto obdobia poukázal k rukám matky maloletých detí a sú v spise preukázateľne zadokumentované, sú zohľadnené v skutku rozsudku a v rámci celkovej sumy dlžného výživného za toto obdobie vo výške 6.590,- Eur, ktorú sumu dlžného výživného okresný súd vypočítal správne. Aj keď obžalovaný v rámci svojej obhajoby spochybňoval výšku dlžného výživného, nepreukázal žiadne ďalšie platby na výživnom okrem tých, o ktorých vypovedala a preukázala ich matka maloletých detí. V období neplnenia vyživovacej povinnosti sa u obžalovaného nepochybne jednalo o zavinené (úmyselné) neplnenie vyživovacej povinnosti. Ku dňu 12.5.2019 bol obžalovaný vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie pre nespoluprácu, teda sám obžalovaný sa obral o možnosť zabezpečenia si práce aj prostredníctvom úradu práce. Od 24.7.2019 má obžalovaný živnosť v odbore stavebných prác, pričom podľa daňových priznaní v žalovanom období obžalovaný živnosť aktívne prevádzkoval a z tejto mal príjem. Vzhľadom na predmet podnikania a výšku výživného na maloleté deti, obžalovaný nepochybne bol schopný v žalovanom období zabezpečiť si taký príjem, z ktorého by bol schopný riadne si plniť vyživovaciu povinnosť vo výške 100,- Eur na každé z maloletých detí. Ak obžalovaný poukazoval na svoje výdavky, u obžalovaného neboli zistené žiadne také objektívne nevyhnutné výdavky v sume, aby nebol schopný vykonávanou živnosťou zabezpečiť si príjem na krytie svojich osobných potrieb, ako aj na riadne platenie výživného. Obžalovaný si je vedomý, že je otcom maloletých detí, aj vyživovacej povinnosti k nim, ktorá mu vyplýva nielen priamo zo zákona, ale aj z rozsudku súdu, a preto sa mal správať tak, aby si dokázal zabezpečiť finančné prostriedky na riadne plnenie si vyživovacej povinnosti, pričom v rámci ním vykonávanej živnosti k tomu možnosť mal a tiež mu nič nebránilo, potrebné finančné prostriedky na riadne plnenie si vyživovacej povinnosti vo výške celkom 200,- Eur mesačne zabezpečovať si prípadne aj inou prácou, toto v schopnostiach obžalovaného nesporne bolo. Ak obžalovaný poukazoval na nepriaznivý zdravotný stav v období neplnenia vyživovacej povinnosti, tu aj krajský súd uvádza, že obžalovaný žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal natoľko vážny zdravotný stav, ktorý by mu bol bránil v zabezpečovaní si finančných prostriedkov na riadne plnenie vyživovacej povinnosti (ak by si obžalovaný aj riadne neplatil zdravotné poistenie, musela by mu byť poskytnutá minimálne urgentná a nevyhnutná zdravotná starostlivosť, avšak obžalovaný nič takéto súdu nepreukázal).

Po tom, ako okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam (ako sú tieto aj krajským súdom zosumarizované vyššie), okresný súd následne správne protiprávne konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák., nakoľko obžalovaný najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a takýto čin páchal po dlhší čas (vzhľadom na dĺžku obdobia zavineného neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným a rozsah, v akom si vyživovaciu povinnosť v tomto období neplnil).

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému K. súd prvého stupňa sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania trestného činu, jeho následku, zavinenia, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd u obžalovaného správne nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., ani príťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák. Pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností bol 0 : 0, teda trest odňatia slobody sa obžalovanému ukladal v rámci základnej zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody 1 rok až 5 rokov, bez úpravy dolnej či hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Okresný súd postupoval správne a v

súlade so zákonom, keď obžalovanému trest neukladal na úplne dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na dĺžku obdobia, počas ktorého si obžalovaný zavinené neplnil vyživovaciu povinnosť, výšku dlhu na výživnom, spôsob spáchania skutku (obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplnil aj napriek tomu, že má živnosť v odbore, v ktorom má nepochybne možnosť mesačne zarobiť aj sumu 200,- Eur na riadne plnenie si vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom), u obžalovaného sa jednalo o úmyselné zavinenie, obžalovaný už v minulosti pred spáchaním skutku nevedol riadny život (aj keď sa jednalo o druhovo inú trestnú činnosť, pričom pokiaľ obžalovaný má predchádzajúce odsúdenia zahladené, uvedená skutočnosť nič nemení na tom, že obžalovaný v minulosti túto trestnú činnosť spáchal). U obžalovaného sú aj podľa názoru krajského súdu splnené zákonné podmienky podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody, pričom takýto postup umožňuje aj výmera uloženého trestu. U obžalovaného sa jedná prvýkrát o spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy. Jedná sa o menej závažnú trestnú činnosť vo forme spáchania prečinu. Obžalovaný má v odpise z registra trestov doposiaľ 3 záznamy, avšak jedná sa o druhovo inú trestnú činnosť, za ktorú bol odsúdený naposledy v roku 2014 a všetky odsúdenia má obžalovaný zahladené. U obžalovaného je pritom plne dôvodným určenie skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody na 1 rok a 8 mesiacov (teda nie na úplne dolnej hranici, keď túto je možné určiť na 1 rok až 5 rokov podľa § 50 ods. 1 Tr. zák.), a to z dôvodu doby zavineného neplnenia vyživovacej povinnosti, výšky dlhu na výživnom, úmyselné zavinenie, skutočnosť, že obžalovaný má sklony k páchaniu trestnej činnosti a v minulosti pred spáchaním skutku nevedol riadny život. Takto obžalovanému okresným súdom uložený trest aj krajský súd považuje za zákonný a spravodlivý, zodpovedajúci zákonným kritériám a zásadám pre uloženie trestu, ktorý u obžalovaného naplní účel trestu, bude viesť u obžalovaného k tomu, aby si do budúcnosti riadne plnil vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom (okrem iného na obžalovaného bude pôsobiť aj hrozba výkonu trestu odňatia slobody pre prípad nevedenia riadneho života počas skúšobnej doby), zodpovedá zásadám individuálnej a generálnej prevencie a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Hoci obžalovaný spáchal prečin, aj podľa názoru krajského súdu tu nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. (uplatnenie tzv. materiálneho korektívu), a to z dôvodov, na ktoré v podrobnosti správne poukázal okresný súd v závere odôvodnenia rozsudku na str. 7. Na doplnenie krajský súd poukazuje aj na úmyselné spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovaným, pričom aj keď bolo v možnostiach a schopnostiach obžalovaného riadne si plniť vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté deti, obžalovaný takto nekonal.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.